

[Hans Schmidt.]

at Danmark kan virke som formidler og brobygger ud fra et medlemskab i fællesmarkedet, og nu må tiden være inde, hvis dette virkelig skal have nogen værdi, og hvis solidariteten skal have en mening, for det synes mig, at den kun får det på den måde. En solidaritet, som består deri, at Danmark skal vente, indtil de andres vej er fuldt fastlagt, er ingen til gavn, men til unødigt skade for landet. Jeg kunne ønske, at de andre lande kunne indse dette og gøre sig klart, at det ikke drejer sig om at opnå øjeblikkelige fordele på andres bekostning.

Dernæst vil jeg gerne over for den usikkerhed, som specielt råder med hensyn til grænselandets stilling og skæbne, når den nye udvikling får råderum dernede, gentage, hvad jeg tidligere har sagt og selvfølgelig fortsat vil stå ved, at et dansk-tysk arbejdsfællesskab mellem to dertil kompetente organisationer vil være den bedste garanti for en frugtbar udvikling i grænselandet og folkene og staterne imellem, for et frugtbart samvirke i stedet for en hæmningsløs fremfærd.

Ole Bjørn Kraft: Må jeg først udbede mig den højtærede formands tilladelse til nogle enkelte citater i det, jeg har at sige i eftermiddag. Det første er fra dengang, den amerikanske nyvalgte præsident Kennedy overtog sit embede. Da udtalte han i sin første tale til den amerikanske kongres følgende:

„Vi må aldrig bilde os ind, at Sovjetunionen og Kina har opgivet deres ærgerlige planer om at beherske verden.“

Det andet citat, jeg gerne ville indlede mine ord med, er et citat af en artikel, som Englands tidligere udenrigsminister, Sir Anthony Eden, skrev i det amerikanske udenrigspolitiske tidsskrift *Foreign Affairs* i januarnummeret:

„Når Kreml taler om fredelig eksistens, ved vi alle, at det betyder at gøre verden kommunistisk uden krig. Det betyder ikke udelukkelsen af voldsmetoder, hvis man ikke kan få heldet med sig på anden måde. For at være fair må det siges, at den internationale kommunisme ikke skjuler sin hensigt. Den er at styrte enhver eksisterende autoritet, religiøst eller økonomisk system, som står

i vejen for at bringe verden under kommunismens magt og kontrol. Alle slags taktiske kneb er ud fra dette synspunkt lovlige. At sige ét og gøre det modsatte retfærdiggøres af hensigten.“

Det var altså en udtalelse af Englands tidligere udenrigsminister, som ingen i denne sal mistænker for at ville bruge for stærke ord, og som jo har en overordentlig erfaring i alle internationale debatter.

Således er de mål, som kommunisterne åbent erklærer at de har sat sig, og som de under Sovjets og Kinas ledelse stræber frem imod. Når alle talemåder og omsvøb er fjernet, står det da også nu alle ansvarlige i den vestlige verden klart, at dette er sandheden om verdenssituationen i dag, at den kolde krig er den tredje verdenskrigs form.

Denne situation træder i dag frem med en tydelighed som aldrig før. Præsident Kennedy har nu under sine samtaler med den sovjetiske ministerpræsident Khrustjev fået sit indtryk ikke blot bekræftet, men forstærket. Det er da også sådan, at hvis vi kaster et blik rundt i verden og ser på begivenhederne, som de udfolder sig, er der næsten ikke en dag, hvor dette synspunkt ikke bliver bekræftet i al sin alvor. Præsident Kennedy har efter sin tilbagekomst til De Forenede Stater i Amerika utvetydigt sagt, at det eneste punkt, hvor han så et lyspunkt i situationen, var muligheden for at få en våbenstilstand og en fred gennemført i Laos. Næppe var ordene undsluppet præsident Kennedy, før der kom meddelelse om, at kommunisterne havde brudt våbenhvilen og erobret et vigtigt strategisk punkt. Thi således er taktikken: man siger ét, og man gør det modsatte. Snart omfavner man sin modstander venligt i demokratiets navn, og den næste dag søger man at erobre en afgørende position fra ham. Alvorligst, sagde præsident Kennedy, var spørgsmålet om Berlin i mine samtaler med ministerpræsident Khrustjev. Her er der en bekræftelse i dag i den note, som er kommet fra Sovjetunionen, og som lægger op til den propagandaaktion, som åbenbart skal gå forud, inden denne krise tilspidises.

Det står klart, og jeg betragter det som et fremskridt, at man nu ser den stilling klart i øjnene, at det gennem Kennedys, de Gaulles, Adenauers og Macmillans sam-